

רע"פ 4780/17 - זינב עמאש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4780/17

כבוד השופט ח' מלצר

לפני:

זינב עמאש

המבקשת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ע' קוטון) מתאריך 10.05.2017 ב-עפ"ת 27008-03-17; תגובת המשיבה לבקשה מתאריך 19.07.2017

בעצמה

המבקשת:

עו"ד דפנה שמול

בשם המשיבה:

החלטה

- לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו והחלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ע' קוטון) ב-עפ"ת 27008-03-17 מהתאריכים 20.04.2017 ו-10.05.2017 בהתאמה. במסגרת פסק הדין נדחה ערעורה של המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט א' אחטר) ב-תת"ע 1351-03-16, אשר דחה את בקשת המבקשת לביטול פסק הדין שניתן בעניינה.
- במסגרת גזר הדין הושתו על המבקשת העונשים הבאים: קנס בסך 2,500 ש"ח, או 10 ימי מאסר תחתיו; פסילה מלקבל, או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, ופסילה על תנאי מלקבל, או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

להלן אביא שאר הנתונים הצריכים לעניין.

רקע

3. בתאריך 02.03.2016 הוגש לבית המשפט לתעבורה הנכבד כתב אישום כנגד המבקשת, במסגרתו יוחסו לה העבירות הבאות: נהיגה ברכב מנועי בלא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ונהיגה ברכב מנועי, בלא שהיה לה, או לאדם אחר פוליסת ביטוח, בת תוקף לשימוש ברכב - עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת רכב מנועי (נוסח חדש), התש"ל-1970.
4. לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 26.11.2015, בסמוך לשעה 21:00 - המבקשת נסעה ברכב מנועי מצומת אבני חפץ לכיוון מחסום תאנים, וזאת ללא רישיון נהיגה, או ביטוח בר תוקף.
5. בתאריך 13.09.2016 התקיים דיון בעניינה של המבקשת בפני בית משפט לתעבורה הנכבד, ואולם המבקשת - לא התייצבה לדיון. משכך, בית המשפט לתעבורה הנכבד, נעתר לבקשת בא-כוח המשיבה, והרשיע את המבקשת בהיעדרה, בקובעו כי המבקשת זומנה לדיון כדיון, וכי אי התייצבותה לדיון מהווה הודאה בעובדות כתב האישום. לאחר מכן, בית משפט לתעבורה הנכבד השית על המבקשת את העונשים המנויים בפיסקה 2 שלעיל.
6. בתאריך 26.02.2017 המבקשת הגישה לבית המשפט לתעבורה הנכבד בקשה לביטול פסק הדין, במסגרתה היא טענה, בין השאר, כי ביום הדיון היא חשה בכאבים חזקים בשיניה, ומשכך היא פנתה לקבלת טיפול רפואי, וצירפה אישור רפואי לאישוש טענותיה. המבקשת טענה עוד כי היא לא ידעה שהיה עליה להגיש בקשה לדחיית הדיון לבית המשפט לתעבורה הנכבד.
7. בתאריך 28.02.2017 בית המשפט לתעבורה הנכבד דחה את בקשת הביטול, בקובעו כדלקמן:
"המבקשת לא הגישה בקשה לדחיית מועד ישיבת ההקראה ואף לא טרחה להגיש את האסמכתא המצורפת לבקשה זו, בסמוך לאחר ישיבת ההקראה. הבקשה הוגשה באיחור, בחלוף המועד הקבוע בחוק. בנוסף, המבקשת לא התייחסה לסיכויי הגנתה ונכח חומרת העבירה, הענישה אשר הוטלה ע"י בית המשפט, אינה חורגת ממתחם העונש ההולם".
8. בתאריך 13.03.2017 המבקשת ערערה על החלטה זו בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. במסגרת הערעור, המבקשת טענה, בין השאר, כי היא לא נהגה ברכב, נושא כתב האישום, וכי היא אף לא ידעה כי קיים איסור לנהוג ברכב בלי רישיון נהיגה. בנוסף, המבקשת טענה כי נגרם לה עיוות דין, וכי העונש שהושת עליה חורג לחומרא, וזאת, כך נטען, בשים לב לנסיבותיה האישיות.

9. בתאריך 20.04.2017 התקיים הדיון בערעור, אשר אף אליו המבקשת לא התייצבה. עוד באותו היום, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הערעור, בקובעו, בין היתר, כי המבקשת לא הציגה נימוק מניח את הדעת לאי-התייצבותה לדיון. בפסק הדין הוסף כי לא נגרם למבקשת עיוות דין עת שערעורה נדון בהיעדרה, ואף כי העונש שהושת עליה – הולם.
10. בתאריך 20.04.2017 הנ"ל – המבקשת הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לביטול פסק הדין, בגדרה נטען, בין השאר, כי המבקשת הגיעה באיחור לבית המשפט בשל תקלה ברכבה, והיא הודיעה על כך למזכירות בית המשפט. נוכח זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי הדיון בבקשה יתקיים בפניו בתאריך 10.05.2017.
11. בתאריך 01.05.2017 המבקשת הגישה בקשה להגשת מסמכים חדשים, בכללם, פרוטוקול דיון ב-תת"ע (חדרה) 1353-03-16 מדינת ישראל נ' אבו מוך (16.03.2017) בגדרו מסר שוטר אשר שנכח באירוע, נושא כתב אישום – כי המבקשת היא שנהגה ברכב.
12. בתאריך 10.05.2017 התקיים דיון בבקשת הביטול, אליו המבקשת לא התייצבה. משכך, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הבקשה לביטול פסק דינו, בציינו כי במסגרת פסק הדין טענותיה של המבקשת נדונו ונדחו לגופן. מיד בסמוך לאחר מתן ההחלטה הנ"ל – המבקשת התייצבה בבית המשפט וביקשה לדון בבקשה לגופה. בית המשפט המחוזי הנכבד נעתר לבקשתה ושמע את טענות הצדדים. בתום הדיון ולאחר שמיעת טענות הצדדים – בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הבקשה, בקובעו כי: "למרות שהדעת איננה נוחה מהתנהלותה הכוללת (של המבקשת – ח"מ), החלטתי לשמוע את דבריה". עוד נקבע כי בהמשך להחלטה, שניתנה מוקדם יותר באותו היום, גם לאחר שמיעת טענות המבקשת – אין הצדקה להיעדרויות ואי-התייצבות בזמן לדיונים כמפורט לעיל, וכי אין הצדקה לביטול פסק הדין. עוד נקבע כי למבקשת לא נגרם עיוות דין כאשר בית המשפט לתעבורה הנכבד דן אותה בהיעדרה.
- מכאן הבקשה שבפני.
- טענות הצדדים
13. במסגרת הבקשה – המבקשת שבה על עיקר טענותיה בערעור ובבקשה לביטול פסק הדין. לטענת המבקשת – אבו מוך זוכה מהאישום לפיו הוא איפשר למבקשת לנהוג ברכב ללא רישיון וכי לגירסתה הדבר משליך על עניינה. המבקשת ביקשה גם לספק הסברים להיעדרויותיה ואיחוריה בבתי המשפט דלמטה, וטענה כי יש בידיה להוכיח את חפותה.
14. המשיבה טוענת, מנגד, כי דין הבקשה להידחות, באשר היא עוסקת כל כולה בעניינה הפרטני של המבקשת. עוד נטען כי טענותיה של המבקשת נשמעו ונדונו בפני שתי ערכאות, אשר דחו אותן לגופן. לבסוף נטען כי אין להסיק מהסדר הטיעון שנעשה עם אבו מוך כי המבקשת לא נהגה ברכב, מה גם שהשוטר שהעיד בעניינו של אבו מוך מסר כי המבקשת היא שנהגה ברכב נושא האישום.

15. לאחר עיון בבקשה למתן רשות ערעור, בחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה – להידחות. אביא את נימוקי למסקנתי זו יובאו, בתמצית, מיד בסמוך.

16. בפסיקתנו נקבע כי רשות לערער ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת, בנסיבות, שאלה משפטיות עקרונית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות, החורגות מנסיבותיהם הקונקרטיות של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8421/16 מחאמיד נ' מדינת ישראל (20.11.2016); רע"פ 1122/17 גולדשטיין נ' מדינת ישראל (07.03.2017)). בענייננו, חרף ניסיונותיה של המבקשת לשוות לבקשתה אצטלה עקרונית – הבקשה שלפני איננה נמנית על אותם מקרים חריגים, המצדיקים מתן רשות ערעור, באשר היא ממוקדת בעניינה הפרטני של המבקשת, ואף לא מצאתי כי מתקיימים בעניינה חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה.

17. למעלה מן הצורך יצוין כי גם לגופם של דברים דין הבקשה – להידחות. המבקשת נשפטה בהעדרה מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: ה"ח"ס"פ), נוכח אי-התייצבותה לדיון, אליו היא זומנה כדין. בית המשפט לתעבורה הנכבד, נדרש גם לבקשתה של המבקשת לביטול פסק הדין, וקבע כי המבקשת לא עמדה בדרישות סעיף 130(ח) לחס"פ, באשר היא לא הציגה נימוק מניח את הדעת לאי-התייצבותה, וכן לא הרימה את הנטל להוכיח כי נגרם לה עיוות דין. בהמשך, המבקשת לא הופיעה גם לדיון בערעור בבית המשפט המחוזי הנכבד, ומשכך אף פסק הדין בערעור ניתן בהעדרה. המבקשת הגישה בקשה לביטול פסק הדין בערעור, ובית המשפט המחוזי הנכבד, קבע, אף שלא היה מחויב לכך, את הדיון בבקשה במעמד הצדדים. משהגיעה המבקשת גם לדיון זה באיחור – בית המשפט המחוזי הנכבד, חרף קביעתו כי "הדעת אינה נוחה מהתנהלותה הכוללת" של המבקשת, איפשר לה לטעון בפניו, ואף התייחס למסמכים שהוגשו על ידיה, תוך הגמשת סדרי הדין בשל כך שהמבקשת לא הייתה מיוצגת.

בסופו של יום בית המשפט המחוזי הנכבד – לאחר ששמע את טענות המבקשת בעל פה, ועיין בכתב הערעור ובבקשות השונות שהגישה – דחה את טענותיה של המבקשת בצורה מנומקת ומבוססת בדיון. בנסיבות אלה, לא מצאתי טעם טוב להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

18. לא מצאתי ממש גם בטענותיה של המבקשת לעניין הרשעתו של אבו מוך במסגרת הסדר טיעון בעבירה אחרת מזו שיוחסה לו בכתב האישום המקורי, שכן הרשעתו לא שללה את העובדה שהמבקשת אכן נהגה ברכב.

19. לבסוף אזכיר את הכלל כי לא תינתן רשות ערעור לעניין העונש, אלא במקרים מיוחדים בהם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 3808/16 צקר בונה הצפון בע"מ נ' מדינת ישראל (06.02.2017)). לא מצאתי כי העונש, שהושת על המבקשת כאן, סוטה מן הענישה המקובלת במקרים דומים (ראו:

רע"פ 5125/16 לוינטן נ' מדינת ישראל (07.08.2016).

20. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בניסן התשע"ח (01.04.2018).

ש ו פ ט
